

NEM FORDULSZ VISSZA

Néha félálomban újra látom, ahogy a napba nézel és elmosolyodsz.
Minden veszteség felmorzsolódik egyszer,
majd megbújik a lábujjak között, és sebesre dörzsöli a bőrt.

Nem felejttem el, hogy valamikor befogadtad a bennem nyüszítő állatot,
amely éjjelente szétnyílt gerinccel járta az árteret,
ahol fájós lábú apák szánkón húzták szeretetre éhes gyermekeiket.

Sosem mesélem el, hogy mit tettél velem, bár jogod volna tudni,
mióta nem láttalak, hányszor gondoltam arra, hogy meghalok.
Minderről azonban tényleg nem beszélhetek.

Lehunyt szemmel a fogkefe után nyúlsz, leülsz a kád szélére,
és összerezzensz a hideg érintésétől. Aztán felöltözöl,
mondasz valamit, amit hosszú időbe telik megértenem.

Nem fordulsz vissza, amikor távozol.

Az ajtóhoz lapulok és lélegzetvisszafojtva számolom,
hány emelettel lejjebb szűnnek meg lépteid.

26 VISSZAALSZOM MÉGIS

A hajnal közeledtével a félelem. Akár egy legelő szarvas,
amely egy reccsenő faágban felismeri közelgő halálát.
Az ártérben élő éjszakai állatok neszezése megrémiszt.

A világossággal több tonnás munkagépek érkeznek.
Acél ütődik betonhoz, csikorog a fém, a töltésből kihatároznak egy darabot.
A jajveszékeltetés áthallatszik a bezárt ablakokon.

A másik oldalra fordulok, és résnyire nyitom a szemem.
Nyilvánvalóvá válik, hogy fekszik mellettem valaki.
Percekbe telik, mire felismerlek. Ettől valamelyest megnyugszom.
Egyre nehezebb megszoknom az ölelést.

Szeretsz, de ez nem azt jelenti, hogy mindez mégis elviselhető.

Elképzelem, hogy csonkolt lábú őzekről, varratokról,
és belső pusztulásról mesélek neked. Megfogadom,
ha felébredsz, reggelit készítek, és megkérlek, maradj.

A kiszolgáltatottságról csak összefüggéseiben tudok beszélni.

Szétnyílnak a függönyök, és a szomszéd ház ablakai hirtelen megrepednek.